



Oktober

Dagenes dag

Altså venter der Guds folk en sabbatshvile. For den, der er kommet ind til hans hvile, har også selv fået hvile efter sine gerninger, ligesom Gud efter sine.

Hebræerbrevet 4,9-11

Helligdagen, søndagen, er en helt særlig dag, indviet til Gud. Den er en fejring af, at Gud på den syvende dag fuldendte skabelsen. Og for kristne er søndagen ovenikøbet en fejring af Kristi opstandelse. Hviledag og helligdag. Menneskers dag og Guds dag.

Vi har brug for at minde os selv og hinanden om, at vi behøver hvile for at kunne tænke og handle ordentligt. Vi har også brug for at blive mindet om, at vi ikke kun lever for og lever af, hvad vi selv gør. Til daglig skal vi ikke spare på at gøre os umage og give mennesker ære og ros for godt arbejde og udbytte. Om søndagen skal vi give Gud æren for alt godt, for liv, fred og frelse, for sådan får vi helhed i livet. Der skal både være tid til arbejde og tid til Gud. Ingen kan i længden holde ud, at alle dage er ens. Og ingen kan holdes fast hos evighedens Gud uden gudstjenestens næring til troen. Vi skal have koblet fra – og koblet til for at have fat i det, der består, når alt andet forgår.

Helligdagen er mødestedet mellem to verdener: Den verden, som er nu, og som vi har vores virke i – og den verden, der kommer. Fordi søndag er Herrens opstandelsesdag, tager vi hver søndag forskud på, at dødens verden skal afløses af opstandelsens og livets verden med hvile fra denne verdens nedslidning.

Hebræerbrevet er optaget af dette store perspektiv for Guds børn: Der venter Guds folk en himmelsk hvile. På jorden slider vi ikke blot, vi nedslides. Men til den tid skal vi komme ind til Guds hvile. Da skal vi ikke længere slide med alt muligt, men få lov fornøjet at hvile. – Søndagens hvile og højtid i kirke og hjem er et vindue ind til denne himmelske højtid og glæde.

Vi forfalder let til at tro, at det vigtigste i verden er det, vi aser og maser med. Søndagen siger til os: Nej, det vigtigste i verden er det, Gud har gjort for os igennem Jesus Kristus. Og han vil løfte os op, hvor liv og glæde og sandhed råder!

Hvem bør jeg omgås

"Hvorfor spiser han [Jesus] sammen med toldere og syndere?"

Markusevangeliet 2,16

Ingen kan leve normløst – det går man til af. Men der er stor forskel på vores selvgjorte normer og de normer, Gud rækker os igennem Jesus. En af vores egne normer går tit ud på, at de andre helst skal være lige som os. Vi holder endda kritisk øje med hinanden. Hvorfor spiser du sammen med toldere og syndere, Jesus? Hvorfor faster dine disciple ikke, Jesus? Underforstået: Kan dine disciple, Jesus, så være lige gode som os andre? Lige så religiøse og fromme? Hvorfor følger de ikke de vedtagne normer?

Fromme folk var vant til at omgås andre fromme folk, som tog det med Gud alvorligt. En af normerne var at lægge afstand til det syndige. En anden var at faste for at koncentrere sig bedre om Gud. Der var selvfølgelig en grund til denne alvor. Nogle mennesker levede i åbenlys modstrid med Guds vilje. Dem måtte man undgå at blive påvirket af, og man skulle helst lægge afstand til dem. De blev anset for urene, ja, de forurenede livet omkring sig.

I vores tid kan normfasthed ikke siges at være lige så stor en byrde som normløshed. Men alligevel: Har du oplevet at få underkendt din tro og din kristne levevis af andre, har du erfaret, at det kan gøre ondt. Det er godt at holde omsorgsfuldt og hjælpende øje med hinanden, men det kritiske blik på andre har ført til, at nogle mennesker i tidens løb har lagt troen bag sig. De følte sig ikke godtaget. Nedvurderet. Og de trak sig ud af det kristne fællesskab.

Jesus lader sig ikke rokke af folks kritiske blikke. Han har sin mission og går efter sit mål, uanset hvad andre måtte tænke og mene om hans handlemåde. Hvad andre ønsker at lukke til, ønsker Jesus at lukke op. Når Jesus siger: "Følg mig!", er det for at lukke os op og lukke os ind i følgeskab med ham og alle andre, som han omgiver sig med.

Det er svært at skifte normer. I dag opfordres vi til at gå med ind under Jesu normer. At tage imod hans kald og følge ham. For her findes både tilgivelsens glæde og alvor, og her fyldes vi så meget af forundring over, at vi selv må være med, at vi må dele det med andre.

En bedre retning

"Lad mig vende om, så jeg vender om, for du er Herren min Gud."

Jeremias' Bog 31,18

Omvendelse er en vigtig sag i Bibelen, hvor den beskrives på mange måder. Først og sidst: Omvendelse, tro og frelse hører sammen. Omvendelse kan dog være en svær sag for et menneske. For hvordan vender man sig om for at gå i en ny retning? Nogle kan datere omvendelsen næsten på klokkeslæt. De blev standset på deres vej, og livet fik en ny retning. For andre, måske for de fleste, er omvendelse en proces, en modning, en bevidstgørelse om, at jeg vil leve mit liv som kristen. Ja, at troen på Jesus Kristus er selve livets mening, og at troen på ham er døren ind til Guds evige rige.

Uanset hvordan vi beskriver vores omvendelse, ligger en ting dog fast: Omvendelse kan vi ikke tage af os selv; den må vi bede Gud om at give os. I så vigtig en sag er selvgjort ikke velgjort. Gud må åbne vores øjne, så vi ser, hvor vigtigt det er at have ham som herre. Omvendelse har ganske vist med vores egen vilje at gøre. Vil jeg leve i tro og lydighed imod Jesus? Vil jeg forandre på mine tilvante normer og min livsstil? Men først og fremmest er omvendelse ydmyg bøn til Gud. Daglig bøn, livslang bøn. For sådan er det altid med det vigtigste i kristentroen: Vi åbner os bedende for Gud; vi modtager Guds gaver, frelsen og livet i bøn; og vi får et nyt forhold til vores medmennesker, når vi beder for dem.

Når vi sukker efter nyt liv og mere åndelighed, både for os selv og vort folk, må vi bede Gud om at gribe ind og forny os. Vi er overbeviste om, at Gud hører denne bøn. Og hver gang dit og andres liv får et skub i retning af Guds rige, så sig Gud tak for, at han har været nær med sin hånd.

Ikke alle vil forstå os, når vi lader Guds ord bliver ledetråden i vores liv. Måske må vi også selv prioritere om i vort liv i vores daglige omvendelse til Gud; især når vi får Guds ovenlys ind over vores prioriteringer. Men omvendelse betyder, at vi går i en ny retning i følge med Jesus, med syndernes forladelse i stedet for dom og med evigt liv som overskrift. Og Jesus vil følge os hele vejen frem til en nådig opstandelse.

Opad og udad

”Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.’ Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: ‘Du skal elske din næste som dig selv.’”

Matthæusevangeliet 22,37-39

Nogle kan bedst med en kristendom med følelser, med spiritualitet. For andre er det lidt for klamt. Nogle vil gerne gøre intellektuel teologisk gymnastik. For andre giver det troen et unødvendig tungt panser. Men hvad er kristendom til hverdagsbrug?

I dagens ord, det dobbelte kærlighedsbud, samler Jesus troen på en enkel måde, nemlig midt imellem Gud og vores næste. I Bibelen forstås ”kærlighed” ikke først og fremmest som følelse og lidenskab. Nej, at elske Gud betyder at stole på ham, både når hans ord dømmer min færden, og når hans ord tilgiver mig. Kærlighed i Bibelen er handling, mere end det er følelse. Det betyder selvfølgelig ikke, at vi ikke må føle noget godt og rigt og inderligt ved at tro på Gud. Det er der i hvert fald god plads til, ligesom der er plads til at tænke over troen med selv den største forstand. Kristendommen kan sagtens hamle op med både følelse og fornuft og gøre dem til fine broer ind i Guds rige.

Nogle gange bliver der talt så meget om at elske Gud, at vi glemmer Jesu ord om, at hvad vi gør mod hans mindste venner, gør vi også imod Gud. Andre gange tales der så varmt om kærlighed til vores næste som den sande gudsyndelse, at vi glemmer Guds ord og bøn, selv om Jesus siger, at det største og første er at elske Gud. Den rette forbindelse med Gud er en forudsætning for den rette forbindelse med vores næste. Ja, og en forudsætning for at have det godt med os selv.

Men også her kan det tippe over i en ”elsk dig selv”-holdning, der kan føre til selvoptagethed. Den bedste måde at elske sig selv på er at vide, at jeg er elsket af Gud, som jeg er. Kristendommen fører os ind i Guds tilgivelse og sender os ud i verden for at være til gavn for vores medmennesker uden at tænke på, hvordan vi selv tager os ud derved.

En sådan kærlighed får vi lov at leve i med Gud på vores ene side og vores næste på den anden.

Din mening betyder noget

”Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?” De svarede: ”Davids.” Han sagde til dem: ”Hvordan kan David så ved Ånden kalde ham herre?”

Matthæusevangeliet 22,42-43

Farisæerne prøver Jesus af: Hvem er du egentlig, Jesus? Med hvilken myndighed tillader du dig at optræde så selvbevidst?

Jesus svarer med et modspørgsmål: Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han? Det har farisæerne et klart svar på. Kristus er da kong Davids søn! Han skal en dag komme som en af Davids sene efterkommere. Til dette svar stiller Jesus det underfundige modspørgsmål: Hvordan kan David så kalde sin søn for herre? Det gør en far da normalt ikke.

Hvor vil Jesus hen med denne vanskelige krølle på samtalen? Jo, han vil have farisæerne til at indse, at deres forventninger til Kristus er alt for små. Deres automat-svar, at Kristus er Davids søn, er for lidt. Der er meget mere på spil: Kristus, Jesus, er Guds Søn! Jesus er Gud selv på jord! Derfor optræder Jesus med en anden og større autoritet end deres egne lærde.

Jesus fortæller både, hvad vi skal gøre, og hvem han selv er. Han har autoritet til at lukke munden på både farisæernes og vores bortforklaringer. Det er også ham, der giver sig selv som Guds Søn til os. Han giver, hvad han selv kræver. Jesus opfylder Guds lov med sin autoritet, med sin sagtmødighed, sin ydmyghed – og mest med sin korsfæstelse for vores lovbruds skyld.

Første Johannesbrev siger det meget præcist (4,10): ”Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder.” Vi elsker og ærer Gud ved at lade os elske af ham og sætte vores lid til hans kærlighed. Vi vil bygge på, hvad Gud har gjort for os på korset langfredag. Så er det unødvendigt at holde regnskab med, hvordan og hvor rigtigt vi opfylder Guds bud. Vi tager dem derimod til hjerte og øver os i at lade andre mennesker mærke den kærlighed, vi selv får fra Gud.

Farisæerne spurgte om det største bud. Jesus spørger: ”Hvad mener I om Kristus?” og vi svarer ved at bekende: Jesus er Herre! Her begynder det vigtigste i livet for dig og mig.